

РЕШЕНИЕ

№ 39

Гр. София, 21 юни 2018 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение в открито съдебно заседание на двадесети февруари през две хиляди и осемнадесета година в състав

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КАПКА КОСТОВА
ЧЛЕНОВЕ: ДАНИЕЛА АТАНАСОВА
КРАСИМИРА МЕДАРОВА

при участието на секретаря И. ПЕТКОВА и след становище на прокурора от ВКП М. МИХАЙЛОВА, като разгледа докладваното от съдия Медарова наказателно дело № 1258/2017 год. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството пред ВКС е по реда на глава XXIII от НПК.

Образувано е по жалби на упълномощените защитници на подсъдимия А. И. Г. - адв. Л. и адв. К., на подсъдимия Р. Л. К. - адв. С. и адв. А., както и на гражданския ищец и частен обвинител Х. С., чрез упълномощения повереник, адв. Г., срещу въззивно решение № 330/12.07.2017 г., постановено по в.н.о.х.д. № 84/2016 г., по описа на Апелативен съд - София, НО, 4 състав.

В касационните жалби на защитниците на подсъдимия Г. се релевират всички касационни основания по чл.348, ал.1, т.1-3 от НПК. Иска се отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд, алтернативно се прави искане за прилагане на закон за по-леко наказуемо престъпление, като деянието се преквалифицира по чл.115 от НК и се намали размера на наказанието, като се определи при условията на чл.55 от НК. В жалбата на адв. Л. се акцентира върху променената от въззивния съд фактическа обстановка и на липсата на съответна обосновка на приетите нови факти. Сочи се, че въззивният съд не е отговорил на съществени възражения от страна на защитата, относно периода на действие на т.н. „ група за побои“, в която е прието, че са участвали двамата подсъдими, за маршрута им на процесната дата, за механизма на причиняване на смъртта на пострадалото лице, както и за несъответствието между мястото на извършване на нападението и това, на което е намерен трупа, за проявената от първия съд пристрастност при разпита на свидетеля С.. В същата насока се разглежда и оценката на показанията на свидетелите С., М., С. и Г., обясненията на подсъдимия К., поради липсата на кореспонденция между заявеното от тях и приетите от съда факти. Несъответствие се отчита и спрямо установеното от фоноскопската експертиза, която възпроизвежда съдържанието на веществените доказателствени средства /ВДС/, относно записан със специални разузнавателни средства /СРС/ разговор между свидетеля Ц. Г. и подсъдимия А. Г.. Навежда се и довод за противоречие в мотивите

към въззивното решение, обоснован с непоследователна оценка на показанията на свидетеля С.. Твърди се, че намерените обективни следи върху трупа на пострадалия, които не принадлежат на подсъдимите и обстановката около тялото са останали без коментар в атакуваното решение. В насока нарушението на материалния закон се оспорва квалификацията по чл.116 от НК, с аргументи относно бързото изпадане на С. в безсъзнателно състояние, изведени от заключението на съдебно медицинската експертиза / СМЕ /. Несправедливостта на наказанието се мотивира с неправилна оценка на личността на подсъдимия и с прекомерната продължителност на наказателното производство, както и с неприлагането на чл.55 от НК. Жалбата на адв. К. съдържа допълнителни аргументи в подкрепа на касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК – необсъждане на особеното мнение към присъдата и възраженията на подсъдимия, свързани с оценката на показанията на свидетеля Е. М., оспорване годността на доказателствата, с които се установяват данни за трафика между абонати на мобилни телефонни номера, съобразно действащата правна уредба към съответния период на приобщаването им по делото, както и тази на приложените по делото ВДС, изготвени чрез използване на СРС по отношение на свидетеля Ц. Г.. В жалбата се оспорва и фактическия извод на САС за участие на повече от едно лице в умъртвяването на пострадалия, поради противоречието му със заключението на СМЕ относно механизма на причиняване на смъртоносните увреждания. Предявената гражданска претенция се оценява като погасена по давност спрямо лихвите по главницата. В подкрепа на заявената несправедливост на наказанието се акцентира на игнорирането на съществени обстоятелства в полза на дееца. Иска се отмяна на въззивното решение и на присъдата на първата инстанция и връщане на делото за ново разглеждане на първия съд, алтернативно – за значително редуциране на наложеното наказание и размера на уважения граждански иск.

Към жалбите на защитниците на подсъдимия Г. са постъпили писмени допълнения, в срока по чл.351, ал.4 от НПК. В допълнението към жалбата на адв. Л. се релевира довода, че решението на въззивния съд е основано на предположения в частта относно авторството на деянието и начина на настъпване на смъртта на пострадалия, като се прави подробен анализ на фактическите констатации от въззивното решение в контекста на горните доводи. В допълнението към жалбата на адв. К. се поставя акцент на противоречията между показанията на свидетеля С., от проведения чрез видеоконференция разпит и депозираните от свидетеля М., на свидетелската годност на Ц. Г., както и на отказа на съда да допусне предявяване на ВДС извън съдебно заседание. От адв. К. е постъпило и писмено възражение срещу жалбата на частния обвинител, в което се оспорват изложените в същата доводи в насока отмяна на решението с цел прилагане на по-тежка правна квалификация и увеличаване на наказанието на подсъдимия Г..

В жалбата на защитниците на подсъдимия К. се релевират всички касационни основания по чл.348, ал.1 от НПК и се правят три алтернативни искания – за отмяна на въззивното решение и оправдаване на подсъдимия, за връщане на делото за ново разглеждане на въззивния съд и за намаляване на наказанието. Защитниците оспорват

приетите от въззивния съд факти за участието на подсъдимия К. в умъртвяването на С., като ги намират за основани на предположения и в разрез със заключението на СМЕ относно причината за настъпване на смъртта. Считат, че въззивният съд не е изпълнил задълженията си по чл.339, ал.2 от НПК и е извършил формална проверка на присъдата на първата инстанция. Навеждат довод за неправилно формирано вътрешно убеждение от въззивния съд, поради необсъждането на всички обстоятелства по делото, както и поради кредитиране на показанията на свидетелите М., С., С. и Г. от досъдебното производство, без да се отчете, че са били задържани и разпитани в нарушение на чл.115, ал.1 от НПК, а по отношение на Г. се оспорва и свидетелската му годност, както и проверката ѝ със заключение на СППЕ. Оспорва се валидността на ВДС, събрани чрез СРС, поради нарушения в процедурата по даване на разрешението за тяхното използване, на протокола за оглед по делото и на протокола за разпит на свидетеля М. от досъдебното производство. Навежда се довод за съществен доказателствен дефицит, поради липса на първоначално образуваното досъдебно производство, както и на други данни от значение за процесното деяние, които съдът е отказал да изиска и приобщи по делото, както и да назначи съответни експертизи, поискани от защитата. По отношение на веществените доказателства се сочи нарушение на чл.110, ал.3 от НПК. Наложено наказание се оценява като прекомерно завишено по размер и несъответно на тежестта на извършеното деяние.

В касационната жалба на частния обвинител и граждански ищец въззивното решение се атакува относно оправдаването на подсъдимите по обвинението по чл.116, ал.1, т.11 от НК и по отношение на субективната страна на деянието, приета под формата на евентуален умисъл, както и относно размера на наложените наказания. Иска се отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг въззивен състав. Оплакванията от жалбата са подробно аргументирани с анализ на доказателствената съвкупност, като в тяхна подкрепа са изложени и съответни правни доводи. Несправедливостта на наказанието се основава на неправилно приетата правна квалификация. Към жалбата е постъпило писмено допълнение, в срока по чл.351, ал.4 от НПК, в което се излагат доводи в подкрепа решението на САС и за безпристрастността на съда и се поддържат алтернативните искания от основната жалба, както и се иска присъждане на разноси пред ВКС. В същото се съдържа и възражение срещу жалбите на защитниците, като се оспорват изложените в тях доводи относно недоказаност на обвинението по отношение на двамата подсъдими.

В съдебно заседание пред касационната инстанция, частният обвинител и граждански ищец С. се представлява от упълномощения повереник, адв. В., който поддържа изцяло касационната жалба на доверителката си, с направените допълнения и възражения към жалбите на защитата. Адв. В. застъпва тезата, че обвинението е доказано по несъмнен начин от събраните по делото безпротиворечиви доказателства, включително и от показанията на свидетелите С., М. и Г., депозираните пред съдия от съответния съд, както и от приложените по делото ВДС, изготвени чрез използване на СРС. Сочи, че времето, мястото и механизма на извършване на деянието са установени с необходимата категоричност от наличните по делото доказателства. Счита, че

давността за гражданската претенция не е изтекла и с образуването на наказателното производство е настъпило спирането ѝ. В заключение поддържа искането за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане на САС, с цел осъждане на подсъдимите по обвинението по чл.116, ал.1, т.11 от НК и увеличаване на наложените им наказания.

Частния обвинител и граждански ищец Х. С., пред ВКС излага собствен анализ на доказателствата по делото, който кореспондира с аргументите, изложени от нейния повереник, адв. В..

Упълномощеният защитник на подсъдимия Г. адв. Л., пред касационната инстанция поддържа жалбите на подзащитния ѝ, по изложените в същите подробни съображения. Като допълнителен довод посочва, че основното възражение на защитата се състои в необсъждането от въззивния съд на доказателствата, събрани в хода на проведеното въззивно съдебно следствие от извършения следствен експеримент с участието на свидетеля С., както и на възраженията на защитата в тази връзка, свързани с мястото и времето на деянието и механизма на извършването му. Оспорва съображенията на въззивния съд за увеличаване на наказанието на подсъдимия, като го намира и за явно несправедливо. В заключение поддържа искането за отмяна на въззивното решение и за връщане на делото на въззивния съд или за намаляване на наказанието на подсъдимия Г..

Защитникът на подсъдимия Г., адв. К. поддържа жалбата по съображенията, изложени в нея и искането за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане, алтернативно – за чувствително намаляване на наказанието на Г.. Акцентира върху експертизата по делото относно влошеното здравословно състояние на подсъдимия Г., което намира за категорично установено. Оспорва размера на присъденото обезщетение за вреди като прекомерно висок.

Подсъдимият Г. в лична защита поддържа становището на упълномощените защитници. В последната си дума заявява, че е невинен и моли да бъде оправдан.

Пред ВКС защитникът на подсъдимия К., адв. А. поддържа касационната жалба по изложените в същата съображения и моли да се остави без уважение жалбата на частния обвинител. Застъпва тезата, че правата на подсъдимите в процеса са били нарушени още по време на първоначалното им задържане, както и това на свидетелите по делото, като подсъдимите са били лишени от адвокатска защита, а спрямо свидетелите е бил упражнен физически и психически тормоз. Независимо от това намира, че от показанията на свидетелите от съдебно заседание, се установява невинността на подсъдимите. В допълнение към изложените в жалбата доводи се позовава на отказа на съда да назначи допълнителна ДНК експертиза за изследване на намерената под ноктите на пострадалия кръв и на космите, установени по тялото му, с цел да се установи действителният автор на деянието. В насока явната несправедливост на наказанието сочи, че съдът е игнорирал многобройни доказателства в полза на подсъдимия К., които налагат определяне на наказание в занижен размер и при условията на чл.55 от НК, с прилагане на чл.66 от НК. В заключение поддържа алтернативните искания от касационната жалба.

Защитникът на подсъдимия К., адв. С., пред ВКС поддържа позицията на останалите защитници, като поставя акцент върху липсата и пълнотата на доказателствата, което оценява като нарушение, допуснато и от въззивния съд. Сочил, че

участието на подсъдимите и свидетелите по делото в група, създадена с целта, посочена от обвинението, не е установено от доказателствата по делото и въззивният съд е направил произволен фактически извод в тази насока, въпреки противоречивите доказателства. Оспорва свидетелската годност на Ц. Г. и сочи, че възраженията на защитата в тази връзка, както и направените по отношение на разпита на останалите свидетели са останали без отговор в решението на съда. Намира и че не са изследвани установените обективни находки върху дрехите и по трупа на пострадалия и не е проверена връзката им със свидетеля Я. Б., за когото по делото са налице данни, че се е намирал в близост до мястото на убийството по време на извършването му и е поддържал контакти с пострадалия.

Подсъдимият К., в лична защита поддържа заявеното от упълномощените защитници. В последната си дума пред ВКС моли за оправдателна присъда, като заявява, че няма нищо общо с деянието и че върху него няма оставени следи от пострадалия.

Прокурорът от Върховна касационна прокуратура пред касационната инстанция намира жалбите на подсъдимите и на частния обвинител за неоснователни и счита, че въззивното решение следва да се остави в сила. Соци, че въззивната инстанция е изложила подробни съображения относно приетата причина за смъртта и механизма на причиняването ѝ, както и относно извършването на деянието от повече от едно лице, с общи и последователни действия. Намира възраженията на защитата спрямо оценката на свидетелските показания и валидността на останалите доказателства за неоснователни, като счита, че правилно са приобщени към материалите по делото. Наказанията на подсъдимите оценява като справедливи и съобразени с изискванията на чл.36 от НК.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, след като обсъди наведените в касационните жалби основания, направените към тях допълнения и възражения, и като съобрази доводите на страните от съдебно заседание, в рамките на законовите си правомощия по чл.347, ал.1 от НПК, намира за установено следното:

С присъда от 22.06.2016 г., постановена по н.о.х.д. № 3766/2013 г., по описа на Софийски градски съд, НО, 28 състав, подсъдимите А. И. Г. и Р. Л. К. са признати за виновни в това, че на 30.09.2008 г., за времето от 21.00 до 23.00 часа, в [населено място], в парк /наименование/, в съучастие като съизвършители, а подсъдимия К. и като непълнолетен, но можещ да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, умишлено са умъртвили М. М. С., като убийството е извършено по особено мъчителен за жертвата начин, поради което са признати за виновни и са им наложени съответни наказания, както следва: подсъдимият Г. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.116, ал.1, т. 6, вр. чл.115, вр. чл. 20, ал.2 от НК, като на осн.чл.55, ал.1, т.1 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от тринадесет години, което на осн. чл.61, т.2, вр. чл.60, ал.1 и от ЗИНЗС, съдът е постановил да изтърпи при първоначален строг режим в затвор; подсъдимият К. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.116, ал.1, т. 6, вр. чл. 20, ал.2, вр. чл.115, вр.чл.63, ал.2, т.1 от НК, като на осн.чл.55, ал.1, т.1 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от четири години и десет месеца, което на осн. чл.59, ал.1 от ЗИНЗС, съдът е постановил да изтърпи при първоначален общ режим в затворническо общезитие от открит тип. Подсъдимите са оправдани по

обвинението по чл.116, ал.1, т.11 от НК относно това деянието да е извършено по хулигански подбуди.

На осн. чл.59, ал.1 от НК съдът е приспаднал от изтърпяването на наложените наказания лишаване от свобода на двамата подсъдими, времето, през което са били задържани по ЗМВР и са били с мярка за неотклонение „задържане под стража“ и „домашен арест“.

Със същата присъда подсъдимите Г. и К. са осъдени да заплатят солидарно обезщетение за неимуществени вреди в полза на гражданския ищец Х. С., сумата от 250 000 лв., ведно със законната лихва от датата на деянието до окончателното изплащане на главницата.

Подсъдимите Г. и К. са осъдени да заплатят и направените по делото разноски и съответни държавни такси върху уважения граждански иск.

С въззивно решение № 330/ 12.07.2017 г., постановено по в.н.о.х.д. № 84/2016 г. по описа на Апелативен съд - София, НО, 5 състав, присъдата на Софийски градски съд, по н.о.х.д. № 3766/2013 г. е била изменена в частта относно наложените на подсъдимите наказания и основанията за определянето им, като на осн.чл.54 от НК наказанието на подсъдимия Г. е увеличено на петнадесет години лишаване от свобода, а на подсъдимия К. – на шест години лишаване от свобода. В останалата наказателна част присъдата е била потвърдена. В гражданската част присъдата на СГС е била обезсилена и делото е върнато за ново разглеждане в тази му част от друг състав на градския съд. С решението на САС двамата подсъдими са осъдени да заплатят направените пред въззивния съд разноски по делото.

Касационните жалби на защитниците на двамата подсъдими и жалбата на частния обвинител са подадени в срок и от активно легитимирани страни. Разгледани по същество, за частично основателни се прецениха жалбите на двамата подсъдими в частта относно оплакването за явна несправедливост на наложените наказания.

С оглед съдържанието на касационните жалби, с предмет наказателната и гражданска част на въззивното решение, следва да се очертаят пределите на касационната проверка. На касационен контрол подлежи само наказателната част на атакуваното решение, тъй като в гражданската част присъдата на първия съд е отменена / обезсилена/ и делото в тази му част е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд. По аргумент от разпоредбата на чл.346, т.1 от НПК, на проверка от ВКС подлежи само наказателната част от въззивното решение, с което е изменена присъдата на СГС.

По жалбите на подсъдимите:

Внимателният прочит на касационните жалби на защитниците на двамата подсъдими налага извода, че наведените в тях доводи в подкрепа на касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и 2 от НПК и възраженията срещу въззивното решение в

по-голямата им част са идентични и се припокриват, което позволява да бъдат обсъдени общо. В обобщен вид съдържанието им се свежда до следното :

- въззивното решение не отговаря на изискванията на чл.339, ал.2 от НПК
- решението, с което се потвърждава присъдата е основано на предположения, при опорочено вътрешно убеждение и е с противоречиви мотиви
- възприетата от САС фактическа обстановка относно времето, мястото, механизма, авторството на деянието, участието на подсъдимите в „ група за побои“, не е съобразена с доказателствата по делото и не почива на вярната им интерпретация
- не са обсъдени възраженията на защитата спрямо показанията на свидетелите М., С., С. и Г.
- при оценката на показанията на свидетеля С. не е отчетена проявената от първия съд пристрастност по време на разпита му в съдебно заседание
- оспорена е свидетелската годност на Ц. Г.
- оспорена е годността на приложените по делото ВДС, събрани чрез използване на СРС
- сочи се негодност на приложените по делото данни за трафика между абонати на мобилни оператори
- твърди се отказ за събиране на доказателства от значение за обвинението от въззивния съд
- твърди се нарушение на чл.110, ал.3 от НПК относно предаването на веществените доказателства.

Приоритетно следва да бъде разгледано оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения при постановяването на въззивното решение, предвид обстоятелството, че проверката за правилното приложение на закона и справедливостта на наказанието могат да се осъществят само при правилно формирано вътрешно убеждение по фактите, изградено на надлежна доказателствена основа. ВКС не констатира наличие на допуснати съществени процесуални нарушения от въззивната инстанция, по смисъла на чл.348, ал.3 от НПК, които да налагат отмяна на оспореното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг съдебен състав. Въззивното решение е изготвено при спазване на изискванията на разпоредбата на чл.339, ал.2 от НПК и извършената касационна проверка не констатира при формирането на вътрешното убеждение на съда относно релевантните за обвинението факти, в съответствие с които е ангажирана наказателната отговорност на двамата подсъдими, да са допуснати нарушения на процесуалните разпоредби на чл.13,14 и чл.107 от НПК. В случаите когато въззивният съд потвърждава присъдата на първата инстанция и не приема нови фактически положения, като възприема направените в същата изводи по фактите, за него не съществува задължение да излага подробна доказателствена

обосновка по всички елементи от фактическата обстановка, както и да ги анализира самостоятелно и обстойно. Възражението от жалбата на защитата на подсъдимия Г. за установени в решението нови факти, не почива на обективна основа. Видно от мотивите към атакуваното решение, САС е възприел фактическите констатации от присъдата на градския съд в частта относно начина и посоката на придвижване на подсъдимите и свидетелите С., С. и М. в парк /наименование/, преди да бъде извършено нападението над пострадалия, както и относно целта, с която е било предприето движението им в парка – за установяване на лица с хомосексуална ориентация и извършване на нападение спрямо тях. Контролираните съдилища са направили еднопосочни фактически изводи относно мястото на срещата на подсъдимите и свидетелите - в района на увеселителен център „К.“, за направлението, в което петимата се движели, преди да се разделят на две групи – по алея, успоредна на [улица], в посока от спирката на градския транспорт „Ж.“ към спирка „Р.“. Както и че след разделянето им, свидетелите М. и С. се отправили в посока към Алея „Я.“, а подсъдимите и свидетелят С. – към вътрешността на парка. Единствената разлика, която се констатира във фактическите констатации на съдилищата по този въпрос е, че първият съд е определил посоката към Алея „Я.“, в която М. и С. се отправили „наляво“, а въззивният съд – „надясно“, като от подробното описание на придвижването им във въззивното решение се установява, че апелативният съд е възприел констатациите на СГС за посоката на движение на свидетелите, но неправилно я е посочил като движение „вляво“ спрямо мястото, на което се намирали, вместо „вдясно“. Тази неточност не променя констатациите на САС по фактите и не може да се оцени като възприемане на нови фактически положения, с оглед посоченото по-горе подробно описание на тяхното движение, което в двата съдебни акта е идентично.

В контекста на оплакването за неправилно установени факти в решението на въззивния съд е необходимо да се направи уточнението, че касационната инстанция не проверява правилността на фактическите положения, възприети от контролираните инстанции, тъй като тази проверка е извън правомощията ѝ. ВКС е съд по правото, а не и по фактите, поради което в рамките на касационната проверка се включва само юридическата правилност на формиране на вътрешното убеждение на проверяваните съдилища при установяване на релевантните за обвинението факти, а не и тяхното фактическо съдържание по същество. В този смисъл ВКС намери, че във въззивното решение се съдържа необходимия собствен за този съд доказателствен анализ на доказателствените източници, който е обективиран по начин, който позволява да се провери процеса на формиране на вътрешното му убеждение по фактите и неговата правилност. В мотивите към решението ясно е посочено, че апелативната инстанция възприема установената в присъдата фактическа обстановка и доказателствената оценка на първия съд, на която същата е основана. Отделно от това в решението са обсъдени в необходимата степен и доказателствата, събрани в хода на проведеното въззивно съдебно следствие, които, подробно анализирани и съпоставени с останалите налични доказателства, са мотивирали въззивния съд да приеме, че от съдържанието им не се налага промяна в установената от първия съд фактическа обстановка.

Основното възражение на защитата е свързано с оценката на показанията на свидетелите М., С. и Г., като се твърди, че съдържанието им не кореспондира с

приетите от въззивния съд факти от значение за обвинението и същите са тълкувани превратно. В насока неправилната оценка на цитираните свидетелски показания се сочи и оказаното върху свидетелите неправомерно въздействие в хода на досъдебното производство от разследващите органи, което, според защитата, ги е мотивирало да депозират неверни показания. В контекста на горната теза е и възражението за проявена пристрастност от първия съд при разпита на свидетеля С.. Възражението за ненадлежна доказателствена основа, отнесено към посочените гласни доказателства, не може да бъде възприето. Въззивният съд е основал изводите си по фактите на гласните доказателства, изходящи от свидетеля А. С. от досъдебното производство, депозирани пред съдия от съответния съд и на показанията на Е. М. и Ц. Г. от съдебно заседание пред първия съд, както и на депозираните от същите свидетели показания на досъдебното производство, като се е позовал на взаимната им кореспонденция и на съответствието им с останалите доказателства от значение за механизма на извършване на деянието, причината за настъпване на смъртта, мястото и часа на осъществяване на посегателството над С.. Възражението, че показанията на свидетелите от досъдебното производство са дадени под натиск, поради което са необективни, не е основателно. Използването на свидетелски показания от досъдебното производство като източник на доказателства е отклонение от принципа за непосредственост и в тази връзка, разпитът на свидетел пред съдия е въведен като гаранция против употребата на неправомерни методи и средства при събирането на гласните доказателства. При положение, че при провеждането на разпит по реда на чл.223 от НПК не са допуснати нарушения и процедурата е процесуално издържана е недопустимо защитата да се позовава на въздействие върху свидетелите, тъй като с извършването на разпита по този ред се гарантира законосъобразното приобщаване на гласните доказателства. Несъстоятелни са и възраженията за неустановена по надлежния ред свидетелска годност на свидетеля Ц. Г.. Първият съд е извършил надлежна проверка на психическата годност на Г., като е удовлетворил исканията на защитата в тази насока. Психичното състояние на свидетеля е било обект на проверка с помощта на специални знания /назначени са основна и допълнителна СППЕ, изготвени след изискване на данни относно здравословното състояние и проведеното лечение на Г. / и изводът за свидетелската му годност е изцяло съобразен със становището на експертите за липсата на психично заболяване към момента на извършване на деянието и при провеждане на разпитите, което да препятства възможността му да възприема фактите и обстоятелствата от значение по делото и да ги възпроизвежда обективно. Този извод на контролирания съд не е опорочен от отказа му да назначи повторна експертиза за проверка на свидетелската му годност, поради липса на изискуемите се в текста на чл.153 от НПК предпоставки – видно от протокола от съдебно заседание, в което е изслушана допълнителната експертиза за Г., експертното становище е ясно обосновано и мотивирано както в писменото заключение, така и в устните разяснения, което е основание за отказ да се допусне повторно заключение, тъй като не са налице съмнения за неговата правилност. Отделно от това защитата оспорва оценката на свидетелските показания на Г. относно начина на придобиването на мобилния телефон на пострадалия от подсъдимия Г.. Изводите на въззивния съд за обективността на изходящите от свидетеля Ц. Г. гласни доказателства не са произволни, а са формирани на база

съответствието им с останалите налични по делото доказателства. Отчетена е кореспонденцията на показанията му с доказателствата за провеждани от подсъдимия Г. разговори от телефонния апарат на пострадалия след неговата смърт /по експертен път е потвърдена идентичността на IMEI номера на апарата, използван от пострадалия към процесната дата/ , с показанията на свидетеля С., че след извършване на деянието, подсъдимият Г. е отнел от пострадалия мобилен телефон, както и със съдържанието на приложените по делото ВДС, изготвени чрез използване на СРС, които са в същата насока. При тези данни упрекът на защитата за неправилна оценка на показанията на свидетеля Г. не може да бъде възприет за основателен.

Възражението за проявена от първия съд пристрастност при разпита на свидетеля С., следва да бъде разгледано в контекста на задълженията на въззивния съд по чл.13 и чл.14 от НПК, с оглед обстоятелството, че касационната проверка се отнася до правилността на въззивното решение, а спрямо присъдата на първата инстанция обхваща дължимите действия на въззивния съд по нейната проверка. В принципен план, разпитът на свидетел по делото следва да бъде извършен при спазване на изискванията на разпоредбата на чл.139, ал.6, вр. чл.138, ал.5 от НПК относно формулирането на поставените въпроси /от което изискване първият съд отчасти се е отклонил при разпита на свидетеля С. /, като в случай на допуснати нарушения по този текст, от значение за това дали са със съществен характер е възприетата от контролирания съд цялостна оценка на показанията на разпитания свидетел и доколко същата рефлектира върху правилността на формиране на вътрешното му убеждение по фактите. Аналогично оплакване от защитниците е залегнало и в депозираните срещу присъдата въззивни жалби. Апелативният съд е отговорил на направеното в тази връзка възражение и обосновано го е отхвърлил, като е акцентирал върху дейността на първия съд по оценка показанията на свидетеля С.. Посочил е, че СГС е извършил детайлен анализ на депозираните от свидетеля показания в различните фази на процеса чрез преценка относно вътрешната им устойчивост и съпоставка с останалите доказателства по делото, включително и проверка на твърденията на свидетеля за оказано въздействие от полицейски органи при разпита му пред съдия. Отделно от това въззивният съд е допуснал повторен разпит на свидетеля С., включително и провеждане на следствен експеримент с негово участие, с цел собствена проверка на показанията му, с което е изпълнил задълженията си по чл.339, ал.2 от НПК, поради което не може да търпи упрек за нарушенията, допуснати от първата инстанция при разпита на същия свидетел. В решението на въззивния съд показанията на свидетеля С. са оценявани съобразно действителното им съдържание, същите не са надценени като доказателствена стойност и тежест, поради което и не са довели на самостоятелно основание до порок при формирането на вътрешното убеждение на САС. Паралелно с възражението за процесуалната годност на гласните доказателства, изходящи от цитираните свидетели се оспорва и правилността на доказателствената дейност на въззивния съд с твърдения за превратната им оценка, което се счита, че е довело до неправилно установени факти относно съществени за обвинението обстоятелства. Възраженията са несъстоятелни и не почиват на верен прочит на доказателствената съвкупност. Въззивният съд е обезпечил изводите си по фактите с надлежен

доказателствен анализ, като не е пренебрегнал възраженията на защитата относно значимите за обвинението обстоятелства и им е дал съответен отговор. САС е възприел фактическите изводи на първия съд относно съществуването през процесния период на т.н. „група“, в която се включвали двамата подсъдими и свидетелят Г., както и други неустановени по делото лица, която извършвала физически посегателства спрямо минавачи на територията на парк /наименование/, за които считала, че са с хомосексуална ориентация. Изводът е базиран на показанията на свидетелите С., М., Г., които съобщават лични възприятия в тази връзка, на депозираните показания от свидетеля Л. Я. относно придобитата информация по повод работата му като полицейски служител, както и на данните от ВДС, събрани чрез използване на СРС от разговора между подсъдимия Г. и свидетеля Цв. Г., поради което възражението на защитата, че този извод е произволен, е несъстоятелно. Надлежно доказателствено обезпечени са и фактическите изводи на контролирания съд по отношение на посегателството спрямо пострадалия С., извършено на процесната дата, 30.09.2008 г., включително относно времето, мястото и механизма на неговото извършване. За да формира изводите си по фактите относно авторството на двамата подсъдими в извършването на инкриминираното деяние, съдът се е позовал на конкретни доказателства, относими към убийството на М. С., които ясно е индивидуализирал, а не на факта, че подсъдимите са участвали и в извършването на други посегателства с аналогичен характер / нападение над лица с хомосексуална ориентация в парк /наименование//. Последното обстоятелство няма отношение към доказването на авторството на процесното деяние, но е от значение за мотивите и подбудите на подсъдимите за неговото извършване, в каквата връзка обективно е преценявано и от въззивния съд.

По-нататък фактическите изводи за елементите от състава на извършеното престъпление и неговата характеристика правилно са изведени от показанията на свидетелите С., М. и Г., от съдържанието на приложените по делото ВДС, събрани чрез използване на СРС, от данните от мобилните оператори за проведените от подсъдимия Г. разговори от мобилния телефон на пострадалия, от показанията на свидетелите Н. и Н. за разположението на трупа непосредствено след намирането му – по лице към земята, от протокола за оглед на мястото на произшествието и приложения към него фотоалбум, от които се установяват зацапвания с пръст и трева по лицето на пострадалия и находящата се в непосредствена близост до него т.н. „копка“ в пръстта, кореспондираща на формата на лицето, чрез заключенията на съдебно-медицинските експертизи от съдебната фаза пред двете съдебни инстанции, основна и допълнителна. Установените факти са базирани на еднопосочните показания на тримата свидетели /С., М. и С./ за проведена среща между тях и двамата подсъдими през есента на 2008 г. в парк /наименование/, последващото им разделяне на две групи и самостоятелното придвижване на всяка от тях с определена цел – тази на подсъдимите и С., да установят обект на нападение, а групата на свидетелите М. и С., да предотвратят евентуалното му бягство. Последното е налагало движението на групите да се осъществява координирано и на сравнително близко отстояние, което кореспондира с показанията на М., че е възприел вик за помощ от посоката, в която са се намирали подсъдимите и С.. За механизма на извършеното физическо нападение, правилно са отчетени

показанията на А. С., който е пряк очевидец на деянието, както и показанията на свидетелите Г. и М. за описанието, което са дали подсъдимите К. и Г., всеки един от тях поотделно в разговор с двамата свидетели, на механизма на извършеното посегателство – първоначално чрез нанасяне на удар в лицето от подсъдимия Г. и впоследствие със събарянето му на земята от подсъдимия К., чрез захват в областта на врата и гърба, последвано от нанасяне на удари от тримата, заедно със С., докато пострадалият се е намирал по лице на земята. Производният характер на показанията на свидетелите М. и Г. не препятства използването им като доказателства по делото за установяването на контролни факти, с цел проверка на установеното от преките доказателства, което е отчетено от контролираните съдилища при тяхната оценка и в тази връзка не се констатира да е налице допуснато процесуално нарушение. Възражението за противоречия между показанията на свидетелите М. и С. също е неоснователно, доколкото в частта относно осъществена среща между тях и подсъдимите кореспондират взаимно, а относно това дали същата вечер е имало инцидент с пострадало лице, С. декларира липса на спомен. Неоснователно е и възражението, че фактите относно конкретните елементи за време, място и начин на извършване на деянието са базирани на предположения. Конкретизацията на инцидента с нападението над С. правилно е изведена от показанията на свидетелите С., М. и Г. за действията на подсъдимите Г. и К. по осъществяване на физическото посегателство над пострадалия, последвано от отнемане на мобилния му телефон, използван от подсъдимия Г. в периода след извършване на деянието. В същата насока правилно е оценено и съдържанието на ВДС, събрани чрез използване на СРС, за участието на същия подсъдим в нападение, извършено през есента на 2008 г. над млад мъж в парк /наименование/, който е бил „ довършен“ чрез удари от няколко лица, /част от тях, нанесени с юмруци/, от който е отнел мобилен телефон и впоследствие го е използвал, както и изказаните от подсъдимия Г. опасения за оставени биологични следи по трупа на пострадалия, които могат да произхождат от него или от подсъдимия К.. В решението на въззивния съд, на л.27 и сл., са изложени аргументирани съображения в насока неоснователността на възражението на защитата, че гласните доказателства не се отнасят до инцидента със смъртта на М. С., а касаят друг времеви период, които ВКС напълно споделя, поради което не е необходимо да се преповтарят.

Несъстоятелни са възраженията относно неизяснени от материалите по делото причина за настъпване на смъртта и механизъм на деянието. Контролираните съдилища са основали изводите си в тази връзка на обективните медицински находки върху трупа на пострадалия, на данните от протокола за оглед и фотоалбума към него за обстановката в района на намиране на трупа, на заключенията на съдебно медицинските експертизи, назначени от СГС и САС, на показанията на свидетелите С., М. и Г. за начина на осъществяване от подсъдимите на физическото нападение над жертвата. В заключението на повторната СМЕ, допусната от първия съд, се съдържа еднозначен и обоснован отговор на причината за настъпване на смъртта на М. С., механична асфикция от запушване на външните дихателни отвори, носа и устата, както и относно нейната реализация - чрез притискане на главата в тилната област и лицето на жертвата към терена. Съдържащата се в експертното заключение обосновка на

изразеното становище, кореспондира изцяло със състоянието на трупа - със зацапвания по лицето от пръст и листа и вида на установените травматични увреждания по кожата и меките тъкани по лицето и устата. В насока притискането на тялото, реализирано чрез фиксирането му, са обективизираните масивни дълбоки кръвонасядания в областта на гърба от предмет с ограничена контактна повърхност /вероятно от коляно / и в дясната половина на гръдния кош – вероятно от терена. Уврежданията в областта на шията, получени чрез стискане с ръка /подробно обяснени като следови механизъм в устните разяснения пред СГС от вещото лице М. / и счупеното рогче на подезичната кост нямат пряко отношение към причината за смъртта, която не е настъпила като резултат от механична асфиксия по типа на душето. По експертен път е установен и фактът, че натискът в областта на шията /т.н. душене/, от който е причинено счупването на подезичното рогче не е осъществен едновременно с натиска на лицето на жертвата върху терена, а го е предхождал. Тези констатации са подробно мотивирани както в писменото заключение, така и в устните разяснения на вещите лица при изслушване на експертизата в съдебно заседание.

Несъстоятелно е и възражението за несъответствие между приетото във въззивното решение за извършените от подсъдимите действия по умъртвяването на пострадалия и заключението на допълнителната съдебномедицинска експертиза за липсата на морфологични находки в полза на извода, че натискът, от който е настъпила смъртта, е причинен от повече от едно лице. Фактическите изводи на въззивния съд в тази връзка не се намират в противоречие със заключенията на експертите. САС е приел, че подсъдимите Г. и К. са упражнили физическо насилие над С., първоначално един след друг, а след това и съвместно, в резултат на което е настъпила смъртта му. Посочил е, че липсват обективни данни, въз основа на които да се отграничат конкретните действия на двамата нападатели, причинили уврежданията по тялото, включително и притискането към терена, довело до механичната асфиксия, от която е настъпила смъртта. Едновременно с това фактическите изводи на въззивния съд по индивидуализацията на действията на отделните нападатели са надлежно доказателствено обезпечени от гласните доказателства, изходящи от свидетелите С., М. и Г., от приложените по делото ВСД, изготвени чрез използване на СРС, от обективните медицински находки по трупа на С. и наличните експертни медицински становища за причината и механизма на настъпването на смъртта. Не почива на обективен прочит на материалите по делото възражението относно фактическия извод на въззивния съд за времето на настъпване на смъртта, което се обосновава с неправилна оценка на доказателствата в тази връзка. Установеният от апелативния съд времеви интервал, в който е бил умъртвен М. С., почива на вярна интерпретация на наличните по делото доказателства и е изцяло съобразен със заключенията на медицинските експертизи и показанията на свидетелите С. и М., тези на Н. и Н., както и с отразеното в огледния протокол от медика С. за състоянието на трупа по време на огледа. Остоятелството, че посоченият от експертите времеви интервал е по-широк от приетият от САС, не опорочава правилността на фактическия извод на съда, тъй като становището му в тази връзка е основано на комплексна оценка на наличните по делото доказателства, които са оценени с помощта на специалните знания на вещите лица.

Последните нямат характер на доказателство, а служат за проверка и оценка на доказателствения материал, в която връзка не се констатира допуснато нарушение от въззивния съд, който изцяло е съобразил изводите си по фактите с правната природа на експертизата и специфичния ѝ характер. В този смисъл неоснователно е и възражението за несъответствие между заключенията на медицинските експертизи и свидетелските показания за механизма на деянието относно издадения специфичен шум при нападението над жертвата. От поясненията на вещите лица при изслушване на допълнителното заключение се установява, че счупването на подезичната кост не се съпътства от характерен звук, което кореспондира на гласните доказателства, че възприетия от свидетелите звук от изхрущяване е издаден при захващането на пострадалия от подсъдимия К. в областта на гърба и врата. ВКС намери за несъстоятелни възраженията относно допуснати нарушения при издаването на разрешението за използване на СРС, посредством които са събрани приложените по делото ВДС, в които е обективиран разговор между подсъдимия А. Г. и свидетеля Ц. Г.. Не се установява допуснато нарушение при издаването на цитираното разрешение за използване на СРС, както правилно са отчели решаващите съдилища. Същото е валидно издадено от компетентен орган - зам.председател на СГС, изрично оправомощен от председателя на съда, касае разследване на тежко умишлено престъпление по чл.115 от НК, което е от категорията на визираните в разпоредбата на чл.172, ал.2 от НПК, след мотивирано писмено искане, отправено от активно легимирано за това лице - наблюдаващ по делото прокурор. Обстоятелството, че същото е отправено, респективно разрешението за използване на СРС е дадено по отношение на свидетел по делото, не опорочава неговата валидност. Позоваването от защитата на разпоредбата на чл.173, ал.5 от НПК / в сила от 2015 г. и в тази връзка без отношение към законовата регламентация за периода на даване на разрешението / , с аргументи за недопустимост на използването на СРС спрямо свидетели по делото към датата на издаването му - 02.06.2010 г., е несъстоятелно. Процесуалният закон не съдържа забрана за използване на СРС спрямо свидетел по делото, както понастоящем / в съответствие с чл.173, ал.5 от НПК / , така и към периода на прилагането им по настоящото дело, когато не е била налице подробна законова регламентация. В мотивите към искането се съдържат данни, относими към хипотезата на чл.12, ал.2 от ЗСРС, в която връзка е приложена и декларация за съгласие от свидетеля Г. за употреба спрямо него на СРС, поради което изготвените ВДС са валидни и правилно са ценени като годни доказателствени средства. Липсата на конкретни мотиви към разрешението за използване на СРС от издаващия го орган, правилно е оценена като нарушение без съществен характер, доколкото не се констатира разрешението да е дадено в противоречие със закона или без основание за прилагането му.

Неоснователен е упрекът на защитата относно използването като доказателства по делото на приложените разпечатки, съдържащи данни за трафика на мобилни услуги, респективно за крайното устройство, чрез което същите са били предоставени и ползвани за процесния период от подсъдимия Г. като потребител. Контролираните съдилища са изложили съображения по повод аналогично поддържано пред тях възражение, които ВКС изцяло споделя. В случая се касае за разпечатки , (т.4, ВДС, л.

39 и сл.) изготвени и предоставени от мобилен оператор - [фирма], изискани от прокурор при СГП, по реда на чл.159 от НПК, който към датата на предоставянето им, 22.02.2010 г., е бил приложимият законов ред за надлежното им приобщаване като писмени доказателства по делото. Възраженията от жалбата на адв. К., които касаят разпечатки, предоставени и изготвени от Специализирана дирекция „Оперативно-технически операции“ / СДОТО / са ирелевантни към доказателствената дейност на контролираните съдилища, тъй като релевантните по делото факти не са установени с тяхна помощ, независимо, че са приложени по делото.

Не се констатира допуснато нарушение на разпоредбата на чл.110, ал.3 от НПК относно предаването на веществените доказателства по делото от един орган на друг. Същото е реализирано при спазване на законовата регламентация, като предаването е обективизирано в съответни протоколи, съдържащи подробното им описание, изготвени от компетентен орган.

Несъстоятелни са възраженията за това, че въззивното решение е постановено при отказ за събиране и проверка на съществени за доказаността на обвинението доказателства, които са в полза на подсъдимите. Контролираните инстанции са подложили на внимателна проверка и оценка всички налични по делото доказателства, включително и обективните находки от мястото на произшествието и по трупа на С., като в необходимите случаи са използвали и специални знания за тази цел. Приетите за установени в присъдата и решението правно значими факти са основани на надлежна доказателствена основа, в достатъчен за изясняването им обем, като не се констатира наличие на доказателствен дефицит при формирането на изводите на съдилищата в тази връзка. ВКС намира, че при постановяване на въззивното решение не е допуснато нарушение на разпоредбата на чл.107, ал.3 от НПК, с изискването на която САС се е съобразил напълно, като подробно е изследвал и обсъдил доказателствата в полза на подсъдимите както самостоятелно, така и във връзка с останалата налична доказателствена съвкупност и ги е ценил съобразно действителната им стойност и тежест. Изразяването на особено мнение е право на членовете на съдебния състав, но на проверка подлежи атакувания съдебен акт, а не съображенията, изложени в застъпено по делото особено мнение, поради което въззивният съд не е допуснал нарушение чрез необсъждането на изразеното такова от съдебен заседател към присъдата на първия съд. В заключение, във връзка с наведеното от защитниците на подсъдимите касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК, се налага обобщението, че съобразно посочените в подкрепа на същото доводи, при касационната проверка не се установи наличието на допуснати от апелативния съд процесуални нарушения със съществен характер, които да са свързани със събирането, проверката и оценката на доказателствата по делото, както и интерпретацията на същите да е неправилна или в разрез с действителното им съдържание.

При извършената касационна проверка не се констатира и касационното основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК, наведено в жалбите на защитата и на частното обвинение, а именно нарушение на материалния закон. В рамките на установените факти, материалният закон е приложен правилно. Правната квалификация на

извършеното от подсъдимите деяние, законосъобразно е определена по чл.116, ал.1, т.6, вр. чл.115, вр. чл.20, ал.2 от НК, а за подсъдимия К., вр. чл.63, ал.2, т.1 от НК. Правилно формата на съучастие и за двамата подсъдими е приета като съизвършителство, с оглед съвместното им участие и принос в умъртвяването на жертвата и при съобразяване със задължителните указания от ППВС №2/1957 г. и трайната съдебна практика по този въпрос. За да е налице общ умисъл е необходимо всеки един от извършителите при осъществяване на действията си да има съзнанието, че участва в изпълнението на престъплението заедно с другия извършител и да цели настъпването на общественноопасните последици. В конкретния случай настъпването на смъртта е в резултат от последователните действия на двамата подсъдими по притискане на пострадалия към терена, което обективира общността на умисъла по отношение на извършеното от тях деяние.

Правилно е определена и квалификацията по чл.116, ал.1, т.6 от НК, деянието да е извършено по „особено мъчителен„ за жертвата начин. Същата обективно е изведена от възприетия механизъм на умъртвяване на пострадалото лице, чрез насилствено причинена механична асфиксия, при която смъртта не настъпва веднага, а в рамките на няколко минути, по време на които лицето търпи значителни болки и страдания от упражненото насилие и липсата на въздух. В отговор на възраженията на защитата, че приложимият материален закон е чл.115 от НК, следва да се посочи, че хипотезата на „постепенно задушаване“ е една от примерно посочените в ППВС № 2/1957 г. за квалифициране на убийството по чл.116, ал.1, т.6 от НК.

ВКС намира за неоснователни възраженията на частното обвинение в насока формата на вина на подсъдимите, определена от въззивния съд като евентуален умисъл. САС е изразил несъгласие с тезата на първата инстанция, че деянието е извършено при пряк инцидентен умисъл, като е изложил собствени съображения в полза на приетата от него форма на вина, с които ВКС изцяло се съгласява. Общозвестно теоретично положение в правото е, че деянието е осъществено при евентуален умисъл когато общественноопасните последици не са пряко целени от дееца, а представляват допълнителен резултат, който е възможно да настъпи и с настъпването на който деецът се съгласява / примирява / , в постигането на основната си цел. В конкретния случай обективно установената цел на подсъдимите е физическо посегателство под формата на насилие спрямо хомосексуално ориентирани лица, която не включва изначално и тяхното умъртвяване. По делото не са налице доказателства в насока нападението над пострадалия да е предприето с цел да бъде умъртвен, поради което и формата на вина правилно е определена от въззивния съд на евентуален умисъл, като направената корекция е изцяло съобразена с установените факти от значение за психичното отношение на подсъдимите към процесното деяние. Това обстоятелство е от значение за реализацията на наказателната отговорност на подсъдимите и е относимо към преценката за справедливостта на наказанието.

Не може да бъде споделена тезата на частното обвинение, че деянието следва да се квалифицира по чл.116, ал.1, т.11 от НК, като извършено по хулигански подбуди. Контролираната инстанция се е занимавала с аналогично възражение, по повод

въззивната жалба на частния обвинител и е изложила обосновани съображения в насока неговата неоснователност, които ВКС намира за правилни. В съответствие с установените по делото факти, че подсъдимите са предприели нападението над пострадалия по съображения, че представлява лице с различна сексуална ориентация, мотивите и побудите за действията им могат да бъдат определени като хомофобски, както е приел първият съд, но действията им по нападението над пострадалия не са били предхождани, съпътствани или последвани от хулигански прояви, за да е осъществен фактическият състав на по-тежката квалификация по т.11 на чл.116 от НК. Трайната съдебна практика е последователна в разбирането, че „за да се квалифицира едно убийство като извършено по „хулигански побуди“ е необходимо деецът да е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, и те да са го мотивирали и подтикнали към извършване на самото убийство“ / Р № 532/1976 г. на ВС, Р № 307/1971 г. на ВС/, както и обстоятелството, че убийството е извършено без мотив, не е достатъчно да се приеме, че то е осъществено по хулигански побуди / Р № 148/1985 г. на ВС, Р № 92/1968 г. на ВС /.

Оплакването за явна несправедливост на наказанието по отношение и на двамата подсъдими е основателно, макар и не по всички изложени от тях съображения. САС е изменил присъдата на СГС в частта относно наказанието и основанията за определянето му, като е приел, че наказателната отговорност на подсъдимите следва да се реализира при условията на чл.54 от НК и е увеличил наложеното на подсъдимите наказание лишаване от свобода, съответно на подсъдимия Г. - от тринадесет на петнадесет години, а на подсъдимия К. – от четири години и десет месеца, на шест години. ВКС намира, че въззивният съд не е отчетел в пълнота всички обстоятелства от значение за реализацията на наказателната отговорност на двамата подсъдими, както и неправилно е оценил част от тях във вреда на подсъдимите, което е довело до определяне на явно несправедливо наказание за всеки един от тях. По отношение на подсъдимия А. Г. се споделя преценката на първата инстанция, че наказанието за него следва да се определи при условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК, поради наличие на многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства и несъразмерно тежък минимум на предвиденото в закона наказание, несъответен спрямо извършеното деяние. Като обстоятелства в полза на този деец СГС правилно е отчетел възрастта му към процесната дата, 18 години и шест месеца, което е в началото на пълнолетието и се характеризира с определена незрялост в оценъчната му дейност, чистото му съдебно минало и продължителността на наказателното производство, към този период в рамките на седем години, а понастоящем от близо десет години. ВКС намира, че в полза на подсъдимия следва да се отчете и добрата му професионална характеристика и влошено здравословно състояние, за които по делото са налице съответни доказателства. Така посочените обстоятелства следва да се оценят като многобройни, както и продължителността на наказателното производство, която е в срок надвишаващ рамките на разумния по смисъла на чл.6 от ЕКЗПЧОС, не по вина на дееца / неразкриването на извършителя на престъплението не може да се вменява във вина на дееца, както неправилно е посочил САС / е самостоятелно основание за

прилагане на чл.55 от НК, като компенсация за допуснатото нарушение на правото на справедлив процес спрямо него. При тези данни за подсъдимия Г. е налице касационното основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК, поради което наложеното наказание като явно несправедливо следва да се намали на десет години, като се индивидуализира при условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК. Допълнително редуциране по размер на наказанието би било проява на неоправдано снизхождение, предвид характеристиката на цялостната престъпна дейност на Г., определяща тежестта на извършеното деяние – убийството е било придружено с отнемане на вещите на пострадалия, както и за прикриването му подсъдимият е използвал и други лица, върху които е въздействал с цел да извършат престъпления против правосъдието. Така определен, размерът на наказанието се явява съответен на извършеното деяние и съобразен с целите на наказанието по чл.36 от НК. По изложените съображения въззивното решение следва да се измени, като се намали наказанието на подсъдимия Г., съобразно изложеното по-горе.

ВКС намира, че за подсъдимия Р. К., съответно на извършеното деяние се явява наказание, определено при условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК, индивидуализирано в размер на четири години и шест месеца лишаване от свобода. Наличието на многобройни смекчаващи обстоятелства се извежда от продължителността на наказателното производство, /по изложените за подсъдимия Г. аргументи /, от чистото му съдебно минало и добри характеристични данни. Основен факт от значение за реализацията на наказателната отговорност на този подсъдим - при условията на привилегированата разпоредба на чл.55 от НК, е неразумният срок на наказателното производство, извън поведението на дееца. При определянето на размера на наложеното наказание се отчете обстоятелството, че при извършване на деянието подсъдимият К. е бил в горната граница на непълнолетието, поради което и същото се определи в малка степен / шест месеца / под законовия специален минимум от пет години лишаване от свобода, което е съответно на тежестта на деянието и личността на извършителя. С оглед изложеното, решението на САС следва да се измени и в частта относно наказанието на подсъдимия К., като същото се определи при условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК и се намали на четири години и шест месеца лишаване от свобода. С оглед определения размер на наказанието, решението на САС следва да се измени и в частта относно първоначалния режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода на този подсъдим, който на осн. чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС следва да се определи на общ.

Жалбата на частния обвинител, с която се иска увеличаване на наложените на двамата подсъдими наказания, /последното включва връщане на делото за ново разглеждане от въззивния съд / се прецени за неоснователна. Основните съображения в подкрепа на искането за увеличаване се основават на необходимостта от прилагане на по-тежка правна квалификация и на тезата, че деянието е извършено при пряк умисъл, което е неоснователно. Навеждат се и доводи относно завишената степен на обществена опасност на деянието и дейците, изведени от характеристиката на посегателството, личността на пострадалия и тези на подсъдимите, които се отчетоха

при цялостната оценка на обстоятелствата от значение за наказателната им отговорност. Изложените от частния обвинител, чрез неговия повереник възражения в насока определения от САС размер на наказанията на двамата подсъдими не могат да бъдат споделени, тъй като при наличието на предпоставките на чл.55 от НК за реализация на наказателната им отговорност, размерът на наказанията е недопустимо да бъде завишаван.

По изложените съображения жалбите на подсъдимите се явяват основателни само относно явната несправедливост на наложените им наказания, а в останалите части са неоснователни. Неоснователна е и жалбата на частния обвинител. Решението на САС следва да се измени в частта относно наложените на подсъдимите Г. и К. наказания, които следва да се определят при условията на чл.55 и от НК и да се намалят по размер.

В останалата наказателна част въззивното решение следва да се остави в сила.

По делото не са представени доказателства в полза на направеното с жалбата от частния обвинител С. искане за присъждане на разноски пред ВКС, поради което същото не може да бъде уважено.

Водим от горното и на осн. чл.354, ал.2, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

Р Е Ш И :

ИЗМЕНЯВА решение № 330/12.07.2017 г., постановено по в.н.о.х.д. № 84/2016 г., по описа на Апелативен съд – София относно наложените на подсъдимите наказания, като: на осн. чл.55, ал.1, т.1 от НК НАМАЛЯВА наказанието на подсъдимия А. Г. от петнадесет на ДЕСЕТ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА и наказанието на подсъдимия Р. К. от шест години на ЧЕТИРИ ГОДИНИ И ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, което на осн. чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС да изтърпи при първоначален общ режим .

ОСТАВЯ В СИЛА решението в останалата наказателна част.

Решението не може да се обжалва.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: